

Влѣзе Ежко, огледа дупката, хареса му. Хемъ топличко, хемъ цѣлата бѣше пълна съ зърна и други лакомства. Като го видѣха, малкитѣ мишлетата се разтрепериha.

— Не се страхувайте, милички, — успокои ги стрина Мишорана, — това е бaтю ви Ежко. Ще се постопли малко, ще си похапне и ще си отиде...

— Кой знае, — помисли си Ежко, — май не ми се ще да излѣза отъ тукъ.

И започна да си разпуска бодлитѣ. Мишлетата се свиха страхливо.

— Много жито си събрала, стринке, — каза Ежко и погледна апетитно къмъ струпанитѣ зърна.

— Цѣло лѣто съмъ тичала, две ниви преровихъ, — похвали се стрина Мишорана.

— Ти си ги събирала, пъкъ азъ ще ги ямъ, — помисли си Ежко и още повече разпусна бодливото си кожухче. Бодлитѣ докоснаха мишлетата.

— Цр-цр-цр, — заплакаха тѣ. — Оле-ле, мамичко, избоцка ни!

— Ежко, свий се, моля ти се, — каза строго стрина Мишорана.

— Малко ли се свивахъ вънъ на студа, — отвърна дръзко Ежко.

— Но тука е тѣсно...

— Комуто е тѣсно, да излѣзе вънъ, — рече Ежко и започна да се търкаля. Мишлетата изпищѣха. Обезумѣла отъ страхъ, стрина Мишорана ги грабна и изтича нагоре право при единъ далеченъ свой роднина — стариятъ Мишокъ-дългоопашокъ. Разправи му тя неволята си и заплака. Помълча мждриятъ Мишокъ-дългоопашокъ, погали треперящитѣ мишлета и рече:

— Мързеливитѣ сж подли и жестоки, но и за тѣхъ има цѣръ, стига да се помисли. Тукъ ли сж братята ти?

— Тукъ сж.

— Тукъ ли сж братовчедитѣ ти?

— Тукъ сж.